

Поновлений
Випуск №5
(квіт. трав. черв.)
10999 року
Дажбожого

Самобутня Україна Гусь

*Наша думка, наша пісня,
Не вмере, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O.Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

Купальські Дні

Гріх

*Наші прапращури далекі,
Хоч нехрищеними були
Могли із кожної калюжі
Напитись чистої води.*

*Вони обожнювали землю
І все, що на землі росло.
Природі шкоду, зло робити?
Такого бути не могло!*

*Вони молилися природі:
Деревам, сонцю і воді.
Знаходили в природі сили
І захист в будь-якій біді.*

*І я — нащадок їх хрищених,
В момент відчаю зізнаюсь,
Що дубу-велетню молюся.
Гріха боюся, а молюсь.*

*Олександр Степаненко (12 років)
м. Дергачі, Харківської обл.*

Свято Купала

проф. С. Килимник

Найвище, найвибуяліше свято, яким закінчується літній соняшний цикл річних календарних дохристиянських свят – це свято молоді – хлопців та дівчат – Купало або Купайло, що з часом, після прийняття християнства,

з'єдналось з святом церковним – народженням Івана Хрестителя. Тому й носить це свято подвійну назву – "Іван Купало"...

Колишнє Свято Купала відбувалося два дні: напередодні (23 червня) – у лісі, здебільшого біля

В цьому числі...

Гріх (вірш)	1
Купало	1
Мага Віра 50:35,36	3
Святкування Великодня ...	4
Кучма - Президент Атомної ...	5
Фрегат “Знамя Октября”	6
Мага Віра України-Руси	8
Давність Української Мови	9
Нам Пишуть...	11
Двері, Двері! Звернім вашу увагу...	12
Олександр Степаненко	14
Сталін Прийде	14
Верховні Злодії (вірш)	15
Ювілейні Дати	16
Щодня приходять (вірш)	18
Зближаються дні великі (вірш)	19

води, з гільцем та вогнями – відбувалися нічні “розгри” – грища, та в самий день Купала (24 червня) обов’язково над водою – біля джерел, криниць, річок, ставків з Мареною, Купалом, вінками, обливанням водою, купанням та денними “розграми – грищами – проводили дорослі хлопці та дівчата.

...Це Свято відбувалось, коли Сонце приходило до зеніту – найвище піднімалось над землею; давало найбільше тепла і світла, виявляло свою найвищу чудодійну силу для рослинного і тваринного світу та для людини..

У цей час з’являється ягода в лісі, буяє зілля, розцвітають найкращі, найніжніші квіти, що п’янять своїм запахом все живе; а всяке зілля набирає чарівних, лікувальних та цілющих властивостей. Уже й вода на цю пору погідна і тепла, можна в ній купатись – очищуватись від усього злого й лихого. А вода і вогонь, у ті часи, вважалися всеочищаючою, всеоберігаючою та цілющою силою – святощами.

Як характерні ознаки анімістичного світогляду – це ворожіння на Купала:

1. Спостерігають захід сонця напередодні Купала: гарно сонце заходить, не за хмари, і взагалі – не хмарний день – веселий буде рік, бо сонце не розгніване.

2. “Коли одразу загоряються купальські вогні – не буде хворості в селі”; коли високо

здіймається полум’я від вогнів – буде високий урожай.

3. На Йвана – вода, як сметана. Цебто, коли тепла вода на Купала, будуть дощі, принесуть урожай.

4. Коли кинути кусочок поламаного гільця в огірки – буде добрий збір огірків – усі заплідняться.

5. Коли мати змие голову дівчини купальським мителем, — зокрема терлич-зіллям та любистком, донька цього ж року вийде заміж.

6. Коли дівчина перша вранці до схід сонця зачерпне води з криниці і побачить свою вроду – всі хлопці любитимуть її.

7. Покачається по росі – здорова буде людина.

8. Коли на Купала до сходу сонця дівчина накопає тирлич-зілля в лісі й змие ним голову – вийде заміж за кого вона задумала.

9. Коли вдало попливуть вінки на річці – здійсниться задумана мрія.

10. Вдало дівчина одержить від “Купалочки” вінок свіжий – здійсниться її задум – у скорому часі одружитися.

11. Лише у Купальську ніч можна побачити щасливе місце, де закопані скарби, бо ті гроші горітимуть...

12. Злагідний будеш на Купала – злагідний будеш увесь рік до наступного Купала.

13. Кожний молодий хлопець чи дівчина, що перескочуть купальський вогонь – очистяться і їх не чепиться ніщо лихе; вогонь зігріє життя молодій парі в щасті і любові.

14. Зустріти сонце на Купала, коли воно “грається”, – людина матиме достатки до наступного Купала і т.д.

15. Коли мати щороку купатиме до 10 літ дитя в купелі з “купальських квітів” – ласкавців, кудрявців, роман-зілля, материнки, чебрецю, м’яти, любистку, кануперу, маточнику тощо –

Лунають Купальські пісні

дитя не хворітиме, буде здорове, розумне, всіма либиме.

16. Заворожується щасливий збір урожаю, сіна, городини.

17. Заворожує численне роїння бджіл та добрий медозбір і тд.

В народі до останніх часів була глибока віра, що в квітах перебувають добрі духи – душі покійників, опікунів роду, родини...

Заглибившись в українські святкування, ритуали, пісні, звичаї, ворожіння, сказання та легенди – у ці перли первісної культури – дивуєшся мудрості віків; вражений глибиною високої і вічно живої філософської ідеї – прагнення до ідеалу, до пізнання природи, себе, світу; високого вияву людяности у всіх діях і житті; служіння роду-племені – цілковита жертвенність у здобуванні хлопцеві свого роду дівчини-дружини – диву даєшся такій високій мудрості, такій багатій нашій первісній культурі, такій силі правди!

Проти свята Купала досить гостро виступала християнська церква. Аскет з Атену, Іван Вишенський, взивав: "...Купала на Крестителя утопите и огненное скаканіе отсечите..."

“Вільна країна” Англія (Нью-Йорк Таймс, 22 червня, 1999)

The Pagans Are Restless

Druids welcomed the summer solstice at Stonehenge yesterday for the first time since 1985. But it was not peaceful: after the year as the police battled trespassers, arresting 23 people.

Напис під зніркою:

“Паганини неспокійні. Друїди вітали літнє сонцестояння у Стоунгенджі вчора вперше після гострих сутичок 1985-го року. Але не все було спокійно й цього року. Поліція боролася проти ‘вторжників’, арештувавши 23 особи.”

35. МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН ПОЯСНЮЄ, що “Християнські Свята поставлені були на час Свят дохристиянських (українських, Л. С.), і це було причиною легкого їх сприйняття, але й стало причиною двоєвір’я: народ приходив молитися на те саме місце, де він і раніше молився, у ті самі дні, як і давніше”, (стор. 325), “якості старих богів почали помалу переноситися на християнських святих”, (стор. 326).

І митрополит Іларіон пояснює, що православні грецької віри випирало з українського життя українські обряди, звичаї, свята, віками “випирало”. Але “остаточно не виперло їх, але в багатьох випадках міцно з ними поєдналося, надавши нові ідеї стародавнім (українським, Л. С.) обрядам і прив’язавши стародавні Свята (українські, Л. С.) до певне окреслених дат Свят християнських”, (стор.306, “Д. В. У. Н.”). І почав формуватися новий тип українця: українець має походження українське, а ідейність у нього неукраїнська.

Зберігається форма Української культури (вишивки, писанки, колядки, щедрівки, дідух, веснянки, Купала, Свята вечерея, Щедрий Вечір). Формі українській даний зміст чужий (Назарет, Саваот, Сіон, Йордань, Синай, чужі поняття віри, святости, правди, волі, любови, моралі, краси). Мозок ваш, а мислі, які ми кладемо у ваш мозок, наші: ми даємо напрямом вашим мислям і почуванням.

Писанка ваша, але вона славить не Київську, а Вифліємську подію. Діти ваші, але їхні душі мають бути збуджені, натхненні неукраїнськими святощами, врочистостями, а православієм грецьким.

36. І ДІТИ УКРАЇНСЬКІ ІДУТЬ В ШКОЛУ. Відкривають “Буквар”: на першому місці поставлений не Київ, а Назарет. Учитель вкладає в непорочні дитячі голови перші поняття: “У Назареті Ісусик маленький”, “Вифліємська зоря на небо вийде, малий Ісусик до дітей прийде. Малий Ісусик, Божа Дитина, буде Святвечір, буде колядка в кожній хатині”.

”Українка я маленька” і “Українець я маленький” – ми славимо Назарет, Вифлієм, Йордань. Перші дитячі вражіння, почування, мислення, хвилювання присвячені неукраїнським святощам. Діти українські радіють, що Ісусик народився; сумують, що Ісуса розп’яли; радіють, що Ісус воскрес.

У душі дитини української родиться світле природне питання: чому кияни славлять не Київ, а Назарет? Питання народжене не порочними почуттями: рідна мама найкраща, славити рідну маму – щирі душевні хотіння. І коли б дитину спитати: яку маму більше любиш: рідну маму чи маму Ісусову, дитина відповіла б, що рідну маму любить більше. Рідна мама – рідна віра: тут затаєні вічні святі сили рідної духовости!

Святкування Великодня на “Оріяні”

Освячення Великоднього Хліба

Весело відсвяткували сповідники Рідної Української Віри при Святині “Оріяна”, а особливо діти. Вони з нетерпінням чекали, коли дозволять збирати яєчки з різними подарунками, розкладені у траві навколо Святині. Кожен був задоволений своєю “роботою”, це видно по обличчях дітей та їх мам.

Діти з подарунками

Громада “Оріяни” і гості в день Великодня 10999 року

Австралійська громада: (з ліва на право) п-б Іван Присташ, п-б Василь Тритяк, п-б Володимир Літинський, п-с Мирослава Свищ, п-с Світана-Оля Осадчук, п-с Галина Гординська, р-т Тарас Осадчук, п-с Оріяна Літинська, п-с Сефанія Островська, п-с Тритяк, п-б Дунаєвський

Австралія

Навський Великдень 1999 року – свято вшанування Духа Предків Рідних – святкує Громада ОСІДУ Рідної Української Національні Віри – “Київ”, яку вже довгі роки очолює рунтато Тарас Осадчук.

Він і сьогодні приймає активну участь у діяльності ОСІДУ РУНВіри, веде переписку з громадами в Україні, і надсилає допомогу.

Кучма - Президент Атомної Смітнички Європи

Нещодавно, президент Кучма підписав контракт з президентом Франції про будівництво складу для ядерних відходів. В контракті зазначено, що будівництво мусить бути завершеним до 2003 року і склад матиме ємність у 3,000 метричних тон.

Ще цікавіша відповідь на питання ДЕ? Там де земля вже й так світиться - Чорнобильська АЕС. Директор української “державної” компанії Енергоатом, Вісаріон Кім, говорить, що такий склад прискорить повне зачинення АЕС. Звичайно ж він правий. Бо коли туди привезуть 3 кілотони плутонія - не тільки АЕС зачиниться а й ціле місто.

Відомо, що плутоній один з найнебезпечніших радіо-пальних, і всі пробують його відходи (теж ізотоп плутонія) тримати як найдалі від своєї землі. Франція не є виключенням. там вже роками точиться “війна” за збереження природи і перехід до інших типів електростанцій. Але, маючи на увазі, що 80% електроенергії виробляється ядерними станціями, зміна прийде не скоро. Франція вже має більш як 50,000 кг плутонія на своїх складах відходів, і ця кількість росте кожного року.

Франція територіально приблизно така ж як Україна. Якщо на її території немає місця для заховання ядерних відходів то як може Україна прийняти їх без шкоди для здоров'я землі і її мешканців. Кучмине дні скінчаться і він піде із президентства, із життя, або з країни, а зло ним заподіяне для України ще не одне покоління українців буде нищити. То ж доведем що ми не кучмаки, як пишуть москалі. Не голосуймо за Кучму.

Згадаймо вкотре, що на початку 90-х років Україна займала третє місце у світі по розміру свого ядерного арсеналу. З такою силою рахувались. Але Кучма постарався, і під час свого президентства

переправив майже все до Росії, де з боеголовок добувався уран і продавався на чорному ринку. За що Америка останнє дала контрибуцію Україні в сумі \$500 мільйонів - на сміх цілому світу.

І сьогодні Кучма продовжує смішити - згодився продовжити програму роззброєння України ще на шість (6) років. Секретар Охорони, Віліам Коген, також пообіцяв допомогу для українського контингенту військ у Косово (невідомо що вони там згубили).

Більше того, Україна приймає до себе сиріт дітей албанців. А українських дітей-сиріт жінка Кучми везе у Ізраїль, щоб чужинці їх виховували. Ворог менше зла зробить, ніж такий “рідний” президент.

Пекло Збанкрутувало

(“Hell is a state of mind, Pope says”
з “St. Catherines STANKARK” за 29 липня, 1999)
матеріали подала Н.Колосовська

Забудьте полум'я і д'яволів з вилами. Тиждень після того як об'явити римо-католикам, що раю між хмарами немає, папа Джон Пол сказав у середу, що пекла як матеріального місця, не існує також.

Але, щоб грішні не думали що їм легко буде викрутитись, папа сказав, що пекло справжнє, тільки Бог його не приносить, а грішники приносять самі на себе.

“Пекло не є покарання нав'язане ззовні Богом, а стан, що виходить з ставлень і дій, котрі люди засвоюють в цім житті,” він сказав.

“Більш ніж матеріальне місце, пекло є станом тих, хто вільно і цілеспрямовано відділяють себе від Бога. Так, що вічне прокляття не Божа робота а насправді наша.”

Фрегат "Знамя Октября" сумне сьогодення українського флоту

(Л.Драніко)

Все почалось з невеличкої замітки в американській газеті "New York Times" від 3 серпня 1999 року, яку здибав, як завжди допитливий щодо українських справ, Святослав Гуляк. Вжахнувся, прочитавши, що за півгодини шляху від його дому, при березі Америки, в Атлантичному океані стоїть українське судно, на якому потерпають його рідні українці.

З замітки, також, було відомо, що попередній капітан судна наклав на себе руки і з цього приводу ведеться розслідування за участю американського адвоката, а береговою службою при перевірці стану корабля, виявлено, що харчів і води лишилось тільки на один день, палива досить ... щоб причалити до берега. В люту спеку, яка видалась цим літом на Нью-Йоркському узбережжі, на борту не працювали кондиціонери, бо треба було заощадити дизельне пальне необхідне для обслуговування фрегата. Намагання нового капітана і берегових служб з'єднатися по телефону з представником міжнародної фірми "Азов Ко", капітаном В.Шамшиним, який мешкає в Америці не так далеко від Нью-Йорку, були безрезультатні.

Не довго думаючи, рунтато С. Гуляк задзвонив до членів громади ОСІДУ РУНВіри в Америці і Канаді і поділився трагічною вісткою. Громада вирішила негайно організувати допомогу своїм побратимам.

Не зупиняючись довго на описі того, як тяжко було дістатися до корабля, що стояв у затоці біля "Staten Island, NY", можемо тільки подякувати береговим американським службам, які допомогли нам дістатися до корабля. Накупивши найнеобхіднішого і найнявши

за 100 дол. невеличкий катер, подружжя Гуляків, як представники від громади Рідної Української Національної Віри ступили на палубу українського гіганта і потрапили в обійми трохи розгублених, змучених, але таких до болю рідних, своїх українців. В розмовах минуло непомітно 6-ть годин.

Ось як виглядає у скороченні історія митарств корабельної команди фрегата "Знамя Октября". Судно було рентовано міжнародною компанією "Азов Ко." для здійснення чартерних рейсів вздовж узбережжя Америки, а конкретніше для перевезення вживаних автомобілів з Нью-Йорку до Домініканської республіки і Гаїті. Представником компанії в Америці є капітан В. Шамшин, а капітаном корабля був Іван Козлов. Команда під його керівництвом не отримала платні за свою роботу на протязі 8-ми місяців. Переговори з представником фірми кап. Шамшиним ні до чого не привели, не побачивши виходу з обставин, що склались капітан Іван Козлов, у січні 1999 року повисівся.

Командування українського флоту послало досвідченого, з 30-літнім стажем капітана Олександра Олександровича Голуба для проведення розслідування трагічної смерті кап. Івана Козлова.

Нарешті, екіпаж корабля, отримавши платню відбув на Україну, а його місце заступила нова команда у складі 26-ти осіб, з яких 3 жінки. На час прибуття охоронної берегової служби на корабель, минав четвертий місяць вистоювання фрегата "Знамя Октября" у Атлантичних водах поблизу Нью-Йорку. Знову постала проблема оплати. (Мусимо зазначити розміри платні, яку мали за контрактом отримувати члени команди – від 7 до 9 дол на добу для однієї особи! Це в Америці майже найнижча платня за одну годину). Знову повне ігнорування

представником компанії кап. Шамшиним звернень, вже тепер, капітана О.Голуба. Перед загрозою голоду і витрати питної води капітан судна змушений був шукати шляхів для порятунку команди.

Декілька слів про капітана. Батьки його загинули на початку Другої Світової війни, а він з меншими

Члени команди "Знамя Октября" перегружають у контейнер харчі, які збрала громада РУНВіри

братом та сестрою, були відправлені до дитячого будинку у Челябінськ. Умови існування були табірні, – брат і сестра померли на його руках. Після закінчення війни самого Олександра взяли до себе чужі люди, аж поки його там не відшукала рідна бабуся. Таке суворе дитинство закалило його перед р і з н и м и непередбаченими т р у д н о щ а м и .

У вітальній кімнаті судна “Знамя Октября”
(кап. О.Голуб крайній зправа)

Капітана Івана Козлова він знав особисто. У 1977 році дав йому рекомендацію при вступі у звання. В тому ж році кап. І.Козлов отримав під своє керівництво фрегат “Знамя Октября” і працював на ньому беззмінно аж до трагічної загибелі у січні 1999 року. Смерть його – це найвища

запаси продуктів, питної води і палива, прийнявши груз відчалили до Гаїтянського узбережжя.

Представники від РУНВіри ще двічі зустрілись з командою вже на березі, привезли багато літератури з питань Рідної Української Духовності і подарували для судна жовто-блакитний прапор з золотим знаком тризуба в обрамленні сонця.

А адвокат М-р Стівенсон, відбув на Україну розібратися в заплутаній справі української флотилії і подати допомогу іншим екіпажам, розкиданим по світу, які опинились в скрутному положенні.

Механік судна - робота на судні
ведеться цілодобово

жертва, яка спасла екіпаж, і можливо, не один.

Сьогодні флотилія України розкидана по всьому світу у пошуках будь-якого заробітку і дуже часто моряки стають жертвами інтернаціональних ошуканців. Та й не диво, бо представник українського консульства в Америці, Богдан Яременко, не став на захист скривдженої команди, а намагався виправдати діяльність представника міжнародної компанії, В. Шамшина. Як послухати заступника українського консула, то вся команда судна начолі з капітаном говорить неправду, а “New York Times” і інша американська преса видумує, берегова інспекція бреше, і адвокат

Частина команди корабля під подарованим жовто-блакитним прапором

МАГА ВІРА України-Руси

Юрій Шилов

(продовження від попереднього числа)

До ліквідації Запорізької Січі (в 1775 році), але вже після відміни гетьманства (в 1764) імператрицею Катериною II, на Правобережній Україні виникло народне повстання під провідництвом запорожця Залізняка і полководця Гонти (МВ 26:694-707). Повстанці відкинули польське ярмо і прагнули поєднатись з Лівобережною ("російською") Україною. Справа розвивалась успішно. Але потім архимандрит Мельхиседек віроломно, в ім'я православної цариді, умовив повстанців з'єднатись з російським військом – начебто для спільної боротьби проти Польщі і за об'єднання всієї України з Росією. Командуючий Кречетников в час "дружнього обіду" наказав схопити гетьмана Залізняка і полковника Гонту; також було взято в полон 780 повстанців.

Провідників тут же піддали тортурам – догджуючи, мабуть, не так імператриці як королю. "Російські старшини виводили Гонту тричі щодня перед толпою навмисне запрошених польських дам і давали йому прилюдно по 300 ударів нагаями так, що скоро все тіло Гонти, якого москалі тримали під сильною охороною, у викопаній ямі, покрилось язвами. Москалі також арештували жінку і чотирьох малолітніх дочок Гонти і наказали їх також бити прилюдно нагаями." "Після такої багатоденної муки і знущання Гонту з іншими козаками і селянами, сто був з Польської України було віддано Польському уряду... Перших десять днів із Гонти мали дерти кожного дня пояс шкіри, 11-го відтягти ноги, 12-го обидві руки, 13-го вирізати із живого серце, 14-го відтягти голову; тоді поставити у різних містах України 14 шибениць і на кожній повісити шматок тіла Гонти, а під Могилевим настромити на палю його голову. Але [польський воєвода] Браницький скоротив диявольський присуд при виконанні його: не можучи знести виду тортур, він наказав третього дня стягти Гонті голову і решту присуду проводити вже на трупові. Усі мемуаристи підкреслюють, що Гонта вів себе під час тих звірських тортур надзвичайно мужньо: він ані не стогнав, ані не прохав помилування, але ще й посміхався, коли з нього дерли шкіру. На допитах при інквізиційних тортурах заявив: 'знаю за що гину й не жалію'."

Як бачимо, Україні є за що докоряти Росії – і не тільки за нелюдські муки і кріпатський гніт, але і за імперську, а пізніше радянську брехливу історіографію також; непривабливо виглядає й політика церкви... До того ж саме Україна крізь всі знегоди оберігала і корінну територію Русі, і її споконвічну культуру, і її етноісторичний тип – найбільш виражений в українських хліборобах, шанованих жінках, козаках-запорожцях, кобзарях-характерниках. Хіба не так?

Безсумнівно, що російські націоналісти знайдуть в чому докорити українським націоналістам. Що ж робити: нерідко сваряться і однокровні брати. Але

якщо у них є хоча б терпимість один до одного (ні, а часом навіть перехідна в любов!), коли у них вистачає розуму домовитись про єдність зусиль для створення загального (а це означає, і для кожного окремо) блага – то такі брати досягають високого щастя.

Щоб там не говорили націоналісти Росії, а найголовніші докори українському народу виказав сам автор МАГА ВІРИ (33:36-37, др.):

"Там де немає культу провідника (короля, царя, президента, воєначальника, керманича) немає порядку, там причаєна загибля племені, народу, держави... Вони (вороги) витрачають великі скарби, щоб кожний український провідник був між українцями неавторитетним, спровокованим, обмовленим. Їм легко українськими руками нищити українських провідників тому, що українці (може єдина нація в Європі), не мають національної дисципліни, утверджених основ родової моралі, відповідальності, гордості. Їхня церковно-християнська мораль побудована на основах побожної, скромної, рабської етики.

... Коли в усьому світі не буде культу провідника, а в українців – буде, то вони стануть наймогутнішою і найвпливовішою нацією. Коли всі народи матимуть культ провідника, а українці – ні, то вони будуть рабами всіх народів, їхні найздібніші сини віддадуть свої провідницькі таланти для чужих народів."

Вказане відноситься й до росіян, але до меншій міри. І це зменшення національної безвідповідальності, недисциплінованості і т.д. надбане – на жаль! – жорстокістю влади, її жорстокою вимогою від кожного за стан держави... словом, надбане саме тими якостями росіян, за які їх неполюбляють українці. Замкнуте коло! Вихід з котрого Лев Силенко і його однодумці знайшли у відреченні від чужоземного християнства і в поверненні до вшанування споконвічно вітчизняного Дажбога, у створенні МАГА ВІРИ як Рідної Української Національної Віри. Чи посміють їх за це осуджувати чесні православні і націоналісти інших країн?

МАГА ВІРУ можна вважати видатним і вчасним твором відвертого українського націоналізму. По глибині, жертовності і виконанню цей твір достойний стать в один ряд із священними писаннями інших народів. Дай, Боже, МАГА ВІРІ пророка Силенка уникнути тих смертоносних спекуляцій і кровавих розбірок, які час від часу супроводжують всі великі вчення, всі благі наміри всіх народів у всі епохи їх загального сходу до Істини.

Таким чином, споконвічно слав'янський Дажбог знову виявився у всесвітньому пантеоні найвеличніших Богів – відбитків ВСЕЛЕНСЬКОГО БОГА. МАГА ВІРА Рідної Української Національної Віри почала свою історичну мандрівку...

ДАВНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Займаючись довший час порівнянням арійських мов, я прийшов до висновку, що українська мова є старшою не лише за усі слов'янські, не виключаючи й так звану старослов'янську, але й за санскрит, давньогрецьку, латину та інші арійські (індо-європейські) [Підкреслення у тексті та коментарі у квадратних дужках мої - перекладач].

Та між тим українська мова до цього часу не має навіть впорядкованого словника! [Наприкінці 19 сторіччя це дійсно було так через заборону у Російській імперії освіти та книгодрукування українською мовою. Славнозвісний словник Грінченка з'явився лише на початку 20 сторіччя] Проте, ця обставина не завадила нашим та іноземним філологам відкрити дійсне джерело давніх мов. До того ж останнім часом закордонні вчені почали переконуватися, що колискою арійських племен не була Середня Азія, а так звана Сарматська (або Слов'янська) долина. На цій рівнині й понині живуть українці та колоністи на півночі, що походять від них: новгородці та взагалі росіяни. Відомо, що новгородський діалект російської найбільш подібний до української мови [З усіх колоній Київської Русі Новгородська республіка (1137-1478) була заселена значно більшою кількістю вихідців з метрополії - України - ніж Московське князівство. Українська культура, мова, демократична форма правління - Віче, навіть грошова одиниця - гривня, усе це прижилося у Новгороді краще на відміну від Москви, де панував фіно-угорський й татарський елемент. Пізніше незалежність та самобутність Новгорода була знищена московським царем Іваном Третім. У результаті його походів та масових убивств мирного населення у 15 сторіччі Новгород було приєднано до Московської держави].

Взагалі визнано, що цивілізація сильно впливає на псування та зміну початкових мовних форм, тому французи та італійці вже не розуміють латини, а німці - готської мови. Таким чином, і давня індійська цивілізація з первісної мови виробила санскрит, котрий вже зовсім не вважається як раніше "батьком усіх арійських мов". А, позаяк, культура мало вплинула на українську мову [суперечливе твердження, проте автор вочевидь має на увазі сучасне йому невітшне становище української культури введеної у 19 ст. до такого стану століттями цілеспрямованого нищення з боку російського імперського режиму], то не дивно, що вона зберіглася краще за інші. Так від українського

слова *ходити* походить *находити*, *знаходити*, а по тому й *знахар*, або той, що *знає* де що знайти, як взятися за справу та інше. Звідси нове слово *знати*, санскритською пишеться **gnatum**, вимовляється - "джнатум" (знати). З цього бачимо, що первісне українське з перероблене на **g** (дж); у латині на **g**, у німецькій та англійській на **k**, у італійській та французькій на **c**, наприклад: **conoscere**, **connaitre** (знати). У тому ж, що й *знахар* та *знати* походять від *знаходити* (по-польському - **znachodzic**), неможливо сумніватися. Так само точно від латинського **venire** походить **inventire**, але ці форми вже є порівняно новими, а тому у слов'ян їх вже немає. Польське **inwenciya** вже взяте з латині по прийнятті християнства.

Немає сумніву, що назви чисел, що їх вживають усі індо-європейські народи, належать глибоко давнині, тож яби ми могли пояснити їхнє (тобто назв чисел) походження, то таким чином знайшли б ключ до розв'язання арійського питання. Ось як, на мою думку, на підставі форм української мови можна пояснити походження назв перших чисел, а саме:

1

Один походить від укр. *од-він* (від нього), розуміючи під цим, що рахування починається від першого пальця руки. Проте, це не новина, та й взагалі загальноновизнано, що для назви одиниці використовувався займенник. Укр. *він*, російською - **он**; чеською - **он**; польською - **он**, **ону**; у новгородців зустрічаємо **ен**, **ена** (він, вона), у санскриті - **ена** (той), але й у тверських корелів *вона* означає *він*, а *він* - *вона*, литовською - **anas** (він), **wenas** (один). Укр. *одне*, російське **одно**, польське **jedno**, італійське **uno**, відкидає **g**; так само й лат. **unus, una** (один, одна) замість **udnus** та **udna**, грецьке **en, enos** замість **eden, edenos**, англ. **one**, німецьке **ein**, французьке **un**. Санскр. **una** у значенні *одтин*, *одна* відшукуємо у формі **una vincanti**, що вже змінена з лат. **unus-de-viginti, undeviginti** (дев'ятнадцять). Так запозичення (прикладів можна знайти багато) спростовує думку, яка стверджує, що слов'яни відокремилися від індусів останні. Навпаки індуси відокремилися від них, ще раніше, ніж від греків, римлян та литовців.

2

Два, двоє походить від *твій, твоє*. Тут мається на увазі другий палець руки - вказівний, що слугує для позначення особи, що їй належить якийсь предмет. Польською замість

twoja часто вживається **twa** (твоя). У санскриті **tva, tvam** означає *ти*, **dva** означає *два*, італійською **tuo** (твій), **duo** (два), готське - **twa**, англ. - **two**, німецьке - **zwei**. Укр. **дві**, польською також - **dwie**, російською - **две**, але у санскр. **dwī** означає теж саме, що й **dwa** та вживається лише на початку складних числівників. Це без сумніву вже запозичене з українських змінених форм. Так, замість “*двасто*” українець завжди каже **двісті**, що російською - **двести**, польською - **dwiescie**. Українське **і** перейшло також й у латину, наприклад: **viginti** ex **dviginti**, замість **dwaginti** (двадцять). А деякі стверджують, що українське **і** вже в історичний час походить від **Ъ** (ять) (польське **ie**), тоді як українське **новійший** пишеться і у латині **novissimus**, а не як російське та польське **новейший**.

3

Українське **три** походить від *тере, тре* (3-тя особа однини від *терти*), бо середній палець *тре* бокові. Італійське **tre** (три) найбільше зберігло початкову українську форму. Лат. **tres**, англ. **three**, грецьке **treis**, німецьке **drei**, французьке **trois**. Але українець мав змінити **трена три**, аби відрізнити числівник від дієслова [крім того, на Західній Україні чергування **и** та **е** у вимові та діалектах зустрічається досить часто] Те ж саме й литовське **trys**, польське **trzy**, російське **три** (читається - “**трі**”) та санскр. **tri**, як і російське. Проте українець не каже “*тримий*”, але *третій*, і тут між іншим відшукалося закінчення **-т**, яке у росіян зберіглося у формі **трет** (що українською означає - **тре**).

4

Українське **чотири, штири**, польське **estery**, кельтське **cetir**, походять від українського *це-тере*, бо четвертий палець “все ще те” інші, як і третій. По-санскритському (у латинській транскрипції) - **thshatur**, вимовляється - “**чатур**” (чотири), литовською - **keturi**, латинське **quatuor** та грецьке, змінюючи **thsh** на **t** - **tettares, tessares**. *Четвертмий* кельтською **cethvirtas**, литовською - **ketvirtas** [Порівняй українське - **четвірка**], санскр. **thshaturtha**, грецьк. **tettartos**. Латинське **quartos** відкидає всередині **t** замість литовського **ketvirtas**, так само польське **czworo** загубило **t** від *четверо*, санскритською - **thshavar**, чеською - **ctvar**. Вже від польського **czworo** походить англійське **four** (чотири), німецькі **vier, vierte**; а що німці роблять з **vox**! Натомість готське **fivor** (чотири) замість “**fitvor**” змінює українське **ч**, або санскритське **thsh** та грецьке **t** на **f**. Санскритська форма **thshatur** замість *чотири*, а також лат. **quatuor** замість литовськ. **keturi**,

зовсім не мають нас дивувати, як згадаємо, що у деяких місцевостях Росії замість російського **четыре**, кажуть “**чатыри**” тощо, наприклад: *жана* (замість рос. *жена*); *табе, сабе, яго* (замість *тебе, себе, его*). У санскриті частіше українське **о** змінюється на **а** так само, як в одному з російських діалектів, що його звать “*акалочим*”, що на переконання російських вчених пішло від змішання з чужинцями. Хоча росіяни вимовляють **а**, та все ж ще по-старому пишуть **о**, так само, як пишуть та вимовляють **о** у новгородському діалекті та українській мові [У сучасній російській, навіть літературній, мові “*акання*” стало нормою. У ній, попри написання, ніхто не вимовляє *молоко, собака* - слід казати *малако, сабака* тощо. Причина цього полягає в особливостях мовного апарату фіно-угорських племен - корінного населення Московії, що підкорилося українським колоністам з Руси та стало етнічною основою для формування пізнішої російської нації]. Тож думка деяких вчених, що українське **о** походить від санскритського **а** (а не навпаки), не має наукового підґрунтя. Інакше довелось б стверджувати, що від індо-європейців також походять *чуди, чуваші, мордва* [народи, які живуть на північ та схід від міста Москви] та інші, що як відомо належать до угро-фінської групи. Ні, я вважаю, що не лише справжня російська мова є порівняно новою так само, як білоруська, але й стара литовська мова, що наближається до санскриту та латини, також великою мірою зіпсута змішанням. Литва з трьох боків була оточена чужинцями.

5

П'ять, п'ятий походить від українського *пів-утямий*, чи *підтямий* (напів урізаний, підрізаний, втятий), вказує на розміри п'ятого пальця у порівнянні з іншими. **П'ять** чеською - **pet**, старослов'янське носове **пентъ**, старопольське також носове **pent, penc**, грецьке **penete**, санскритське **pantshan**, або “**панчан**”. **П'ятий** чеською - **paty**, польською - **pionty, piaty**, ведійське **pantshata**, грецьке **pemptos**, звідси, змінюючи **p** на **t**, англійське **fifth** (п'ятий), німецьке **fuenf** (п'ять). Але й російське *это* (це) простий люд переробляє на *енто, ефто, ефта*. Так само утворилися й німецьке **fuenf**, та англійське **five** (п'ять). Литовською **penktas** (п'ятий), латиною **quintus**, але й санскритське **ap** (вода), латиною - **aqua** (**p** змінюється на **qu**). Тут доречно буде згадати, що носові звуки, що увійшли до старослов'янського та польського **пентъ** й **pent, pienc**, грецького **penete**, санскр. **pantshashan**, зовсім не можна вважати, як це деякі роблять, рідними та природними для індо-європейських народів, бо вони набуваються через вплив вологого клімату та запалень

носової оболонки, нежиті тощо. Людина, що має нежить завжди гундосить та говорить “у ніс”. Тому їй не дивно, що поляки, чи то колишні західні поляни, набули носові звуки, бо відомо, що колішня Речьпосполіта була майже повністю вкрита ставами та болотами. Греки також жили майже на воді, а щодо індусів, в яких санскрит був одним із багатьох діалектів, то вони й зараз попри сильну спеку та посуху, впродовж кількох місяців на рік живуть у багноці, а цілі області у зв’язку із періодичним сезоном дощів

стають непрохідними. Натомість руси-українці жили й живуть у сухому кліматі влітку і взимку, тож і не терплять носових звуків ще більше, ніж росіяни, що мешкають зараз на півночі, у кліматі вологішому. Вище вже зазначалося, що простолюд у них вже змінює *это* на *енто* та інше. Таких звуків у Росії вже багацько, тож росіяни відрізняються непоганою французькою вимовою.

Переклад здійснено за виданням
Індо-Європа (ISSN 0869-2750) ч.1 за 1991р.

Нам Пишуть...

Питання:

Пане головний редакторе “Самобутньої України-Руси” (№2, 10998р.) На стор. 10-11 вашого часопису поміщено статтю І.Стойка “Як Читати Фінікійське Письмо”. Я хочу зауважити, що на стор.11 пан Стойко зробив помилки. Так в розшифровці з жидівської абетки він чомусь:

- букву ‘т’ [айін] розшифровує як ‘Ч’, хоча ця буква звуку не дає;

- букву ‘з’ [хет] розшифровує як ‘Г’, хоча це ‘Х’;

- букву ‘х’ [цаді кінцеву] розшифровує як ‘Ж’, хоча це ‘Ц’ (кінцева), а ‘Ж’ в жидів немає;

- букву ‘д’ [ней] розшифровує як ‘Т’, хоча це ‘h’;

Знаючи жидівську абетку, мене здивувало вище вказане, хоча значного впливу на переклад воно і не вносить...

Р.Орловський

Відповідь:

Дякую за Ваші завваги. Ви зробили ці завваги за існуючими даними як читати Жидівське письмо старого заповіту. Кожне релігійне середовище читає по своєму. В Америці в книгарнях є багато перекладів тексту старого заповіту але з певними відхилами. Кожне видання Біблії хвале себе, що вони правильно переклали отже треба вірити, що вони пишуть.

Виходить, що ті, що писали святе письмо були неграмотні. Не тільки ті, що писали, але і сам Бог є недоуком і заре його треба поправляти. Якщо так, то кому вірити? Богу чи тим, що перекладають це письмо.

Це питання спонукало мене зачати читати з оригіналу а не перекладу тої чи другої релігійної секти.

Але і тут між Жидами є розбіжність. За порадою древніх Рабінів “Коли розгубився як читати, починай від Алеф”. Цю пораду Рабінів де які неприймають зазначаючи що “Древні Рабіни брешуть що треба зачинати від Алеф”.

Щоб розібратися в цьому хаосі, я вирішив перевірити сам. Я зачав читати від Алеф до Алеф доставляючи голосівки. Я одразу здивувався, текст читається в Українській мові.

Коли зачете читати старий заповіт Біблії написаний Жидівським алфаветом ви переконаєтесь в правильності мого альфабету. Я не хочу, щоб Ви мені вірили, я хочу, щоб Ви мене перевірили і переконалися самі.

Прошу взяти під увагу що історично в Українським алфаветі нема літери “G” а тільки “Г”. Так само нема кінцевих літер в алфаветі. Як приклад, літеру “Б” в Жидівськи алфаветі можна читати як “Б” або “К”.

З пошаною,

І.Стойко

HEBREW	UKRAINIAN	ENGLISH	
ק			SEPARATES PHRASE & SENTENCE. (ALEPH)
ב	Б	B	
ג	ННЬ	N'Ni	Like double N in NY-NI
ד	Д, Р	D, R	D & R has the same cipher
ה	Г, Т	H, T	H & T " " " "
ו	В	W	
ז	З	Z	
ח	ТЬ	T	SOFT
ט	І, Н	J or ii	J as y in yet
כ	К, Х	K, KH	SAME CIPHER FOR K & KH
ל	Л	L	
מ	М	M	
נ	М	M	
ס	НН	NN	Like double N
ע	Н	N	
פ	Сь	S	SOFT
צ	Ч	CH	
ק	П	P	
ר	К, Х	K, KH	SAME CIPHER FOR K & KH
ש	Ц	TS	
ז	ЗЗ, Ж	ZZ, ZH	double Z or ZH
ך	К, Х	K, KH	SAME CIPHER FOR K & KH
ד	Д, Р	D, R	D & R
ש	С, Ш	S, SH	SAME CIPHER FOR S & SH
ת	Т, Т	H, T	" " " " H & T

Абетка застосована І.Стойком у розшифровках

“Двері, Двері! Звернім вашу увагу!...”

(продовження від попереднього числа)

Є теоретики, які доказують навіть, що християнство націотворче, тоді коли в дійсності християнство з націоналізмом немає нічого спільного. Розвій людини може бути прискорений, або задержаний, хемічними, фізичними, політичними і психологічними чинниками. Християнство належить до чинників психологічних і тут воно дуже небезпечно, бо спотворює дію інтелекту. Кожна людина мусить бути від чогось залежною; від сім'ї, спільноти, батьківщини. Коли ж вона залежна від християнства, тоді вона духовий раб на все життя, тупцюючи в завороженому колі ідолопоклонства.

Ми самі є причиною наших терпінь і радощів і надаремне буде нарікати на “воріженьків”, коли лихо в нас самих. “Така Божа воля” – каже християнська наука. Покладаючись на “Божу волю” ми не вміємо рядити самі собою і на думку не прийде нам шукати правдивої дороги до Бога. Надіятись на “втрачений рай” це надіятись на минулорічні грушки. Чи не краще надіятись на краще майбутнє свого народу і не тільки надіятись, але до того всім своїм еством стреміти. Навіть в неволі спільні стремління сильніші і триваліші від самої неволі, бо вони життєдайні.

Нашому народові не помагає грецьке кадило, ані московська зірка, ані папська булла й надаремне ми просимо гарячими молитвами в церкві. **Свободу треба здобути, а не просити.** Через біблійну недоречність у нас чимало матеріялістів, атеїстів, агностиків і циніків, які ніяк не помагають вийти з важкої ситуації. **Бо дорога в вічність стелиться за Божими законами.** Її треба шукати. А коли ми не шукаємо, то причина нашого застою таки в нас самих. Ми самі винні в тому, що йдемо добровільно і сліпо за уявними Богами не нашого світу і тому ми загубили нашу самобутність.

Світ змінюється, йде вперед, а ми залишаємось в кадильних димах забобону на задвірках і ховаємось перед новизною. Оцей зацофаний християнський ковсерватизм це наші кайдани. Те, що нам здається правдивим, може бути тільки глибоко закоріненим забобомом, бо нема в нас здорового рефлексу. Нас заколисували, як дитину до сну, піснями про Ізраїль та про Єрусалим. Наша церква, православна й католицька, були всеціло на службі Москви й Варшави, респектуючи чужу державність і виховуючи рабів. Культурний автономізм був вершком радикалізму.

Мудрість привезена з чужих країн, і на нашу мову на нашій землі перекладена, може бути

корисною, коли це мудрість, бо вчитись – збагачувати свій інтелект завжди корисно. Але коли це забобон, то його без вагання треба відкинути. Обман веде на манівці і до зубоження духа. Але християнство ще й славить таких, бо “блаженні убогі духом”. Оті “убогі духом” українці, задивлені в хреста, не породили націотворчих сил, так необхідних для нашого росту. Історія говорить про те виразно.

Свідомість прокидається, коли виламуємось із традиції привички. Коли розум спить, дорога веде у забобон, а забобон це духове рабство. Воно довело нас до того, що ми з патосом і гордістю проголошуємо свій знедолений нарід “християнською нацією”, або твердимо “Церква це наша держава”. Розум це основа людських вартостей, без них людина тільки автомат. А автоматів маємо повні церкви: води свяченої не вистачає при дверях, щоб хреститись. Нам не треба “рабів Божих”, а “сильних людей Божих” і тільки такі ведуть перед у житті. Тоді людина не буде ніколи старітись і змора смерти та суду, видуманого християнським забобомом, не буде гнути її додолу. Такого слова, як “смерть”, не повинно бути в нашому словнику. Його експлуатує на всі лади християнство. Слово це треба замінити іншим “зустріч з невідомим”. А невідоме ми зустрічаємо кожного дня.

Як квітка пнеться до сонця, так наша душа пнеться до правди, до Бога, а християнський забобон, як той мороз для квітки. Ми не завжди розуміємо, що ми є зовсім свободні будувати підстави і причини майбутніх наслідків. Свобода волі це великий дар для нас, який не завжди вміємо використати. І ніхто нас не переродить, не витягне з бур'янів забобону, коли ми самі цього не захочем. Наш розвій і наше ушляхетнення ми держимо в наших власних руках і ніякі надії на долю, чи на “ласку Божу”, нам не допоможуть. Бо наша свобода і наша воля це найбільша ласка. І як далеко ми зайшли дорогою до відродження, коли ще сьогодні ми називаємо себе “християнська нація”? Чи ми стоїмо на місці, чи ми є в процесі ставання? Думаймо самі про себе, бо ніхто про нас думати не буде. Суть не в тому, що нас поневолюють, а що ми самі себе поневолюємо й не хочемо шукати дороги до правдивого Бога, без забобонів і мітів. Наш світ це світ Божої законности. Питання тільки, чи ми за тими законами слідкуємо, задивлені в мітичних ідолів.

Як можемо навчати наших дітей жити для правди, коли все життя жили ми для брехні? Зрозуміло, що перехід від християнства до

правдивої віри не легкий, бо традиція надто довга і глибока, але для цього треба мати відвагу й силу волі. Бог перед нами і з нами і його в жодних Бібліях шукати не треба. Тривога за долю свого народу заставляє шукати правди. Хто тої тривоги не має, той зовсім відірваний від свого народу. Хто йде проти течії, той стає велетнем духу. Велетні духу відроджують нарід.

Християнство спрямовує нашу цивілізацію на шлях спотворення обличчя нашої плянети, ставлячи в центрі сумну візію хреста і людські байочки про народження, смерть і воскресення Бога. Божа дія в природі безконечно складніша від народження, смерті й воскресіння, а брати ті байочки символічно, строго забороняє християнська теологія. Бог, як об'єднуюча сила, як віра в майбутнє і в наше життя, як післанництво, має велику силу для людини, а зокрема для майбутнього нашої батьківщини. Вона є незнищимим законом народження, росту і призначення націй у планах Божої еволюції, подібно, як і поодинокі людина, член нації. Але тимчасом дійсність змушує нас нести на плечах подертий мішок старих традицій, які не дозволяють випростувати спину і поглянути кривим оком на себе. Творячи власні й незалежні від збабону поняття, ми вчимося пізнавати світ і збагачувати наше життя, але готові рецепти християнської теології зупиняють природну активність нашої думки. Чи ж, щоб бути людиною, треба розуміти Бога так, як розумів Езра, Єзекиїл чи Павло? Сьогодні є вже мільйони книжок і кожний автор щось каже відмінного й нового, або те саме в відмінному світлі. Не християнська церква є вирішальним чинником у безперервних процесах життя, а той дух, який проникає все життя, або той ритм Божої еволюції, який помічається на кожному кроці. Фальшивий і магічний Бог, створений примітивними людьми давніх часів, упосліджує нас сьогодні до стану сліпих тварин, бо ми Божий віддих змушені бачити в хрестові та зірці, причеплених до риз християнського священика.

Богові рабів не треба і не вмирає він для рабів, бо це тільки надто примітивна й людська версія. Якщо Бог є всюди, то і всюди його треба шукати, не тільки в Біблії Старого й Нового Завіту, і не тільки в Корані, і не тільки в Тріпітаках чи в Авесті. Книги людської мудрости пишуться і будуть писатись, як довго будуть існувати люди. Жид "Спаситель" хай спасає жидів, а в Україні кожна людина "спаситель", коли вона це зрозуміє. Бог так любить людину, що дав їй найкращу в соняшній системі плянету, всі блага й розум, можливість знову і знову щось винаходити, собі й Богу на

радість. А всякі нещастя і хвороби існують тільки для гартування нашої волі й розуму, та для вміння самим боронитись і боротись за своє життя. Даром ніщо не дається, все треба здобути, тоді воно має ціну. А хто не вміє, чи не хоче боротись, той пропадає.

Спасати душу й нидіти в маразмі християнської доктрини, чи спасати батьківщину, - ось питання. А для спасіння батьківщини потрібні творчі, прогресивні люди і правдива віра. Тоді вона буде рідною і буде йти впарі з нашими національними традиціями й аспіраціями.

Релігія для якихсь абстрактних і невловимих речей дегенерується, як це доказало християнство. Релігія мусить бути пов'язана з життям. Подружжя християнства з життям, чи подружжя християнства з націоналізмом це подружжя вола з тигром

Ми знаємо, чому ми в неволі політичній, але чому ми в неволі духовій, важнішій від політичної, того ми не знаємо. Індія, це скупчення народів, які не розвинулись в окремі нації через релігійне заперечення вартости історії. Подібно було і в нас, але новітніший український націоналізм проламав ворота в майбутнє, бо безсмертна душа народу озвалась голосним протестом проти рабства. Християнство історії не творить, воно історію руйнує. І тільки, щоб врятувати безісторичну постать Ісуса від комплетної анемії, теологи розмальовують його якими красками історичности, що одначе виявилось цілковитим ненауковим обманом.

Історію будують думаючи й динамічні люди. Духовий чинник, це потужна зброя, якою бавитись не вільно. Від нашого розуму, волі і дії залежатиме майбутнє нашої батьківщини.

*З книги "На Роздоріжжі" Ярослава Орїона
(стор. 196 - 200)*

*Щира подяка від редакції
"Самобуття Україна-Русь"
нашій посестрі Марії Сахно
за переслани оригінали праці
проф. Романа Драгана.*

Олександр Степаненко

Народився він 9 листопада 1984 року. Мешкає і вчиться у Деркачах, що під Харковом. Живе з татом, бабусею і меншим братом. Хоча ще дуже молодий, але вже має складну долю. Можливо саме вона на нього так вплинула, бо більшість його віршів не по-дитячому дорослі. Багатьом навіть не віриться, що їх писала дитина.

А.Кіндратенко

Папа Римський Заблукав

(з "Expert says Pope will honor Abraham in wrong Ur"
в "Стар Леджер" за 30 серпня, 1999)
матеріали подав С.Гуляк

Спірне паломництво папи римського Джона Пола на батьківщину жидівського патріарха Абрагама в Ірак, може привести його до неправильного Уру, згідно одного з найвидатніший італійських фахівців по Месопотамії, Джіовані Петтіно.

"Папа піде до неправильного місця, тому що Абрагам не має нічого спільного з Сумерійським містом Ур," говорить Петтіно до італійської газети. Він сказав, що місце народження Абрагама було в сьогоденній Сирії, близько 1250 миль від міста куди зібрався папа....

Поїздка, яка передбачається на ранній грудень, являтиме собою частину подорожі по основних місцях згаданих у Біблійній оповіді, котру Джон Пол хоче здійснити, щоб відзначити кінець першого тисячоліття християнства. Абрагам вшанований жидами, християнами і мусульманами, був прославлений за його готовність принести свого сина, Іссака, в жертву, по Божому прохання.

Точка зору Петтіно основана на нещодавніх археологічних знахідках, зроблених групою римського університету ЛаСапєнза, в Сирійському місті Елба.

Глиняні таблички згадують місто Ур недалеко від Гаран, де жив Абрагам.

"Це виглядає очевидним кандидатом місця початку Абрагама і його родини," Петтіно сказав. Він вважає, що Біблійна традиція, що містить Абрагама в Іракському Ур, скоріше всього є помилковою. Пасторальне переслідування Абрагамової сім'ї важко узгодити з високо-розвиненою метрополією, що стала імперською

Сталін Прийде ?

Дід Микола — сталініст
тихою ходою
По леваді гнав козу
вниз до водопою.
Аж угледів, що Юрась
вудить в річці рибку,
Блимнув оком та скрививсь
капосно та гидко:
— Знаю, знаю, сучій сину,
стіхі сочиняєш,
Самастейну Україну
небось восхваляєш?
Возвернувся б батька Сталін,
вернулося б время
В порошок би вас сотворі —
усьо ваше плем'я!
Незалежності схателі!
Националісти!
Вже казе маей сердешной
німа чаво їсти!
— Сталін прийде, — озвався Юрась, —
мені вже казали.
Тільки буде українським,
щоб Ви, діду, знали.
Й Вас, за Ваїї теревені,
за такі словечка
Розкуркулять, не залишать
і півжмені гречки.
Не залишать, будьте певні
навіть Жучки й кицьки.
Співчуваю я Вам, діду,
дасть Вам жаба цицьки.
Бо й самого Вас потурять
із власної хати,
І поженуть під три чорти
Макара шукати.
Козу ж Вашу, як спільницю
ворога народу,
В зоопарку крокодилам
укинуть у воду.
Змовк Юрась. Дід сплотивий
все човгав ногою
І трусився якомсь дивно
разом із козою.
А по хвильці пішов мовчки
до своєї хати —
Чи так чогось, чи вирішив,
може щось схвати?
А мораль тут очевидна —
Сам не хочеш лиха?
Не клич його з минулого.
Паси козу тихо!

Верховні злогії

Я слухаю по радію,
Часописи читаю,
Через те, про децю в світі,
Трохи новин знаю.

Особливо з України,
Що Київ говорить
Що діється в державі,
Та що уряд творить.

Ніби там є дисципліна,
І закони мають,
Хто вкраде "на копійку",
Того враз карають.

Ті, що крадуть мільйони,
То тих не чіпають,
Вони сидять в депутатах,
Недоторканість мають.

Можуть вони все робити,
Навіть державу губити,
Таке "право" мають,
Україну розкрадають.

А що далі в світі буде?
Терпець лопне, встануть люди,
Ваші злочини узнають,
І злогіїв покарають.

Вас вибрали в Україні
Державу будувати.
Покайтеся недолюдки!
Треба совість мати!

Народ з голоду терпить,
А ви не даєте жити.
Народ цього не забуде.
Покайтеся! Будьте люди!

Нові кати вже ростуть,
Людям жити не дають,
Лиш собі усе будують, —
Державу руйнують.

Шкода мої земляки,
Що ви такі дураки.
Попали у Верховну Раду,
А робите таку зраду.

Покайтеся! Научитесь,
Чесно працювати.
За добру роботу,
Вас будуть шанувати.

4 квітня 1997р.
Михайло П. Боровик

Відвідини побратима М.Боровика: (зліва на право) р-м
Лада Драпіко, п-б Світовид Гуляк, дух. Володар
Гайдайчук, п-б Михайло Боровик

Гумореска з журналу "Всесміх"

Євген Стецьків, Флорида
завіришовано Павлом Глазовим

Дзвонить Кучма Клінтону
В Сполучені Штати,
Просить грошей позичити,
Або даром дати.

Я, говорить, верну тобі
З великим процентом,
Бо без грошей я не стану
Знову президентом.

Клінтон каже: Нам відомі
Злидні українські,
Але й мене обчистила
Моніка Левінські.

Слава богу, Лазаренко
Вселився у Штати,
Я тепер-нього буду
Гроші позичати.

Як позичу в нього грошей,
По-братськи поділим,
І будемо займатися
Кожен своїм ділом.

Якщо в тебе на ті гроші
Надія слабенька,
Вишли мені на підмогу
Свого Потебенька.

Вітаємо Світовиду і Святослава Гуляків з ювілейними днями їх народження!

Світовиду виповнилось в День свята Купала **10 років**. Він перша дитина освячена у Святині “Оріяна” за обрядом Рідної Української національної Віри. Під час священної години Рунтато Боголюб Свириденко від усієї громади проголосив врочисте Привітання Світовиду та його батькам: Святославу і Ладі.

На знімці: (зліва на право, задній ряд)
Павло, Наталя, Елі, Світовид, Михась, Святослав;
(зліва на право, передній ряд) Дарик, Іванка, Велес

Татові Світовиди – **Святославу** Гуляку 16 липня виповнилось **60 років**. Життєвий шлях цієї людини цікавий. Він народився у Франції, у 13 років, побачивши фільм “Тарас Бульба”, запізнав, що він не “брудний поляк”, як говорили французи, а українець-козак. Його дід був народжений на Кубані, а бабуся – гуцулка. І як він завжди любить говорити: “Моя Україна від Карпатів до Кавказу”. Той образ козака Тараса Бульби він несе через все своє життя. Цікавим і непересічним є його осмислення подій. Ось для прикладу, декілька коротеньких історій з його життя.

Коли в Чорнобилі стався вибух, один знайомий українець, в розмові з Святославом, сказав:

– Трапилась велика трагедія, але я радію, що моєї рідні вже там немає. Чи Ви маєте когось з Вашої родини у Краю?

– Так, маю, – відповів Святослав – 50 мільйонів!

Якось при випадковій зустрічі Святослав познайомився з одним росіянином, і запитав його з яких він сторін Росії. Той відповів, що – з Москви.

– О, то Ви ... москаль?

Москаль, змінившись в обличчі нервово запитав:

– Чому Ви мене ображаєте?

На що Святослав з усмішкою відповів:

– Пробачте, пане, не хотів Вас образити. Я народився у Франції і ніхто там не ображається, якщо його назвуть парижанином. Але якщо вам не подобається назва Вашої столиці то переіменуйте її!

Маленький Світовид Гуляк і р-т Боголюб
Свириденко

Зіємо ім обом Доброго здоров'я та Довголіття!

Вшанування Славної пам'яті мами — Веданти Кулевні!

Зоряна — донька Веданти була першою дитиною освяченою за обрядом Рідної Української Національної Віри.

Покійна Анна (Веданта) Кулевич на той час була найактивнішою діячкою в ділянці відродження Рідної Української Духовности, секретар Станиці ОСІДУ “Скитія”, штат Каліфорнія.

Зоряні мама передала свою вроду і свою святу любов до України. Вона хотіла, щоб її доня завжди була горда з того, що

належить до славного народу Дажбожих онуків і мала рідну філософію життя. Щоб жодні чужі сили не розпоряджались душею її дитини ні на землі, ні на небі.

Доня не забула маминої науки. Живе і працює в Україні, одружена і має маленького сина Маркіяна. Прислала пожертву замість квітів на честь пам'яті про маму, яка так болюче рано покинула цей світ. Низький уклін її пам'яті!

Зоряна з сином Маркіяном

Веданта з донькою Зоряною (1970 рік)

Вітаємо з Славним 40-літтям !

Голову громади РУНВіри “Оріяна” м.Запоріжжя, рунтата

Святослава Щербину

Народжений на Запоріжській землі в сел. Жеребець, 26 серпня 1959 року. Одружений і має 18-літню доньку.

На початку 90-х років створив одну із перших громад сповідників РУНВіри на Україні. На сьогодні, в Запоріжжі вже діє чотири таких громади. Веде активну роботу поширення ідеї Рідної Української Духовности. Заступник Голови ОСІДУ РУНВіри.

Найщиріші побажання здоров'я, радості і надхнення в подальшій праці!

Многая літа!

Бажає ОСІДУ РУНВіри
при Святині “Оріяна” в Америці.

Подружество Свириденків 45 років!

В радості і горі завжди разом. 45 років тому майбутній рунтато Боголюб Свириденко закохався у чорнооку красуню – майбутню рунмаму Світлану Черепаху. Виростили і поодружували двох дітей: Віктора (Ярослава) і Наталю (Ладу). А найбільша їх втіха – онук, жвавий і веселий Дарик.

Всі сповідники Рідної Віри зичуть вам многих літ і міцного здоров'я!

Славної пам'яті Михайла Додяка (Гуцул Самоук)

15 липня 1999 року відійшов до Царства Духу Предків Рідних наш побратим Михайло Додяк. Народжений на Гуцульщині 24 липня 1912 року. Все своє багатогрудне життя він жив для своєї Вітчизни і в Г'м'я її.

Не маючи ніякої освіти, жодного дня не ходив до школи, самотужки вивчившись писати і читати, випустив у світ доробок душі своєї "Книгу Мудрости Гуцула

Самоука". Читач знайде багато повчального для себе у цій книзі невченого Гуцула. Бо велика любов і присвята до свого знедоленого народу, до своєї рідної землі, народила його вірші.

Провести славного сина землі Української і скласти йому шану прийшли його найближчі друзі і побратими. За бажанням покійного, врочисту відправу здійснив духовник Канадійської громади Рідної Української Національної Віри ім. Лесі Українки Володар Гайдайчук.

Зближаються дні великі...

Зближаються дні великі,
Готуймось їх вітати,
З мертвих збудиться Природа
Й буде воскресати.

Розвинуться всі дерева,
Зачнуть зеленіти,
І зацвітуть розмаїті
Господнії квіти.

Дадуть на світ нове потомство —
Родюче насіння,
Котре видасть на світ здорове,
Живуче покоління.

Зачнім і ми з Природою,
Веселитись і радіти,
Хай наші діти виростають
І цвітуть, як квіти.

Хай приходить до них мудрість
Як до квітів пчолу,
Хай наші діти ходять вчитись
Мудрости до школи.

Хто Природи не слухає
Й її не вивчає,
Він ніколи щастя й долі
На землі не має.

Зближаються дні великі —
Боже Воскресіння,
Зачне сходить все здорове
Посяє насіння!

Михайло Додяк
Торонто
1972 р.

Щодня приходить...

Щодня приходить радісна вістка,
Що хтось з людей вже помер,
І відійшов до Божого царства,
Та цей світ попроцав.

Як справді люди відходять до Бога,
Треба веселитись і радіти,
Як Бог покликав когось з родини
Не треба за ним тужити.

А неодні плачуть та й ридують,
Як когось з родини до ями кладуть.
Хіба вони в ніяке царство не вірять,
Тому за покійником плачуть і тужать?

Життя на цім світі є переходове,
Як через зупинку поїзд,
І у вічність переходять багаті і бідні
І всі маєтки везуть у труні.

Кого вже кладуть у могилу,
Все він з цього світу забрав,
Що чесно й нечесно придбав,
Щоб в царстві небеснім мав.

Чи люди знають, що в царстві є потрібне,
Що так мордуються на цій землі?
І взаємно між собою ненавидяться,
Щоб здобути багатство і забрати в труні.

Тільки добрі діла є в царстві потрібні,
Якого треба за життя здобувати,
Бо їх можна забрати до царства в труні,
Щоб царство в Бога мати.

Щодня приходять радісні вісті,
Що він або вона упокоїлись і відійшли,
Залишили ясність цього світу і пішли
В землю, в темноту, з якої й вийшли.

Михайло Додяк - 1975 р.

**Пожертви складені для розвитку РУНВіри
на Великодні свята 10999рД.**

**Бажаємо доброго здоров'я
всім жертводавцям!**

Р.Бучковський	10	Л.Лозова	40
П.Волинець	70	Партика	20
М.Данилович	20	Патерко	20
Н.Джирарді	20	М.Рубан	50
р-м Л.Драпіко	30	р-т Б.Свириденко	65
Думанський	5	В.&Б. Свириденко	100
В.Гапон	10	р-м С.Свириденко	45
р-т С.Гуляк	60	М.Скорина	20
Г.Кияшко	20	М.Черепаха	50
М. & І. Король	60	М.Шунь	10
М.Кушнір	4	Л.Фенько	30
Л.Лодинська	10	І.Филипів	20

Видання РУНВіри:

1. Мага Віра
2. Святе Вчення
3. Бог і Релігія
4. Переоцінка Духовної Вартости
5. Священна Книга Обрядів
6. Навчання, Пісня, Молитви
7. Who Is Spriritual Teacher Lev Sylenko
8. Мага Врата
9. Листи Ора - переклад Довгича

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

*Л. Драпіко Б. Островський
С. Гуляк Б. Свириденко
Л. Фенько В. Богун
Л. Лозова*

**Пожертви для судна "Знамя
Октября" (загалом на суму \$1,390)**

В.Бугаєнко	М.Король
Р.Бучковський	Л.Лозова
І.Доценко	М.Рубан
Л.Драпіко	Б.Свириденко
Л.Фенко	В.Свириденко
С.Гуляк	А. Соєр
М.Колосовська	В. Соєр
Н.Колосовська	

Контакти РУНВіри:

Рунтато Святослав Гулак
(голова Ради Довіренних ст. "Оріяна")
тел: (908) 647-1215
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
Р.к.Вох 2064
Huntington, CT 06484 USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, knt M9C248
CANADA

Рунтато Тарас Осадчук
тел: 011 612 (49) 408-592
66 Rodgers St.
Carrington, NSW2294 AUSTRALIA

Звертайтеся до редакції на адресу:

"Самобутня Україна-Русь"

Р.к.Вох 60

Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: **(908) 647-1215**

eMail: **marko@dppl.com**

www.runvira.org

Думки авторів статей можуть
не збігатися з точкою зору редакції
або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право
скорочувати матеріали без згоди
авторів.